

NEM MAKULÁTLAN HŐSÖK

ELSŐ RÉSZ

I. 1.

Centurio épp a lakrészében tartózkodott, amikor a kommunikátora heves kékeszöld villanásokkal jelezte, hogy valami fontos dolog történt. Odasietett az éjjeliszekrényéhez és a fülébe helyezte.

– Frank, itt Alister. – Az igazgató hangja fáradtnak és gondterheltnak tűnt. – A rendőrségtől érkezett segélykérés: az SH Central Banknál túszejtés történt, és heves tűzpárbaj tört ki.

– Csapat, hallottátok? – kérdezte Frank.

– Igen!

– Igen! – szólalt meg szinte egyszerre két női hang, Rebecca és Jane is nyugtázta.

– Vettem, főnök! – szólalt meg végül egy komorabb férfihang is, Timé.

– A gép három percen belül fel tud szállni – közölte az igazgató.

– Nos, mindenki hallotta! Ne várakoztassuk meg a rosszfiúkat! – jött tűzbe Frank.

A kutatóintézetet egy több hektárnyi használaton kívüli katonai reptér egyik sarkába húzták fel. A bázis a város északkeleti határában feküdt a North River túlsó partján. Ez volt az állommáshelye Frank Smith, azaz Centurio szuperhős csapatának. A csapat tagjai voltak még Rebecca Robinson, azaz Skorpió, a közelharc és a beszivárgás specialistája, Timothy „Tim” Corwell, azaz Doki, a gyógyszerész ku-

tatóból lett mágikus nagymester, valamint Jane Howden, azaz Vasszűz, az igazgató unokahúga, fel-találó, aki nevét az általa használt és fejlesztett mesterséges intelligenciával ellátott szuperpáncél után kapta.

A csapat gépe már a cél felé tartott, miközben zajlott az eligazítás. A rendőrségi információk sze-rint bankrablók vagy terroristák kipucolták az SH Central Bank páncéltermét, és jelentős mennyiségű arannyal és készpénzzel menekülőre fogták, azon-ban hiba csúszott a számításaikba: a heves tűzharc miatt az elkövetők egy része a bank épületében ra-gadt, míg többen a városban száguldoztak egy ka-tonai terepjáróval és egy pénzszállítóval.

Miután a gépen megtartotta az eligazítást az egyik tiszt, hátralépett, és pátoszosan Centurióra meredt, várta parancsait.

– Rendben, emberek! A gép a levegőben marad, és segíti a felderítést! – kezdett bele Centurio. – A toronyházak között úgy sem nagyon tudnánk ma-nőverezni vele. Rebecca, Doki, én és a Vasszűz 2-es üldözőbe vesszük a jómadarakat, ha szétválnak, mi is így teszünk. Jane, te pedig a banknál maradsz, és segítesz a rendőröknek felszámolni a terrorista-fészket!

Miközben Centurio a parancsokat osztogatta, az iménti eligazítást tartó tiszt figyelme hamar elka-landozott. Tekintete először Skorpión akadt meg, a nőnek vörös, rövid, tüskés haja volt, fekete testhez-álló bevetési ruhát hordott, amin, ha nem lettek volna megerősített kompozit páncélelemek, többek

között a térdénél, vállánál vagy a könyökénél, úgy nézhetett volna ki, mintha egy beöltözös felnőttfilmből lépett volna elő. Bármelyik terrorista szívesen megadta volna magát neki, még az eligazító tiszt is...

Majd figyelme Vasszűzre vándorolt. A másik nő teljes testpáncélja is valamennyire testhezálló volt. Színezésében ízlésesen keveredett a fehér és világos rózsaszín, nem volt csiricsáré. Jobb combjához egy akkora impulzusmordály volt erősítve, hogy azt bármely fegyvermániákus férfi megirigyelte volt.

Közvetlenül mellette állt, ugyanazzal a testtartással, karba font kézzel a Vasszűz 2-es, amit, bár szintén tudott ember használni, jelen esetben a JESSYCA nevű mesterséges intelligencia irányított. JESSYCA-t az igazgató és Jane fejlesztették ki, és számos funkcióval bírt, a bázis és több jármű vezérlésében is részt tudott venni. A Vasszűz 2-es két és fél méter magas volt, ereje és gyorsasága hamar elbizonytalanította az ellenfeleket.

Doki a sarokból, a félhomályból figyelt, arca kicsit beesett volt, bőre, mintha szürkés lett volna. Fáradtnak tűnt. Most térdig érő, fekete, aranyszegélyes köpenyt viselt, ujjain különböző ékkövekkel díszített gyűrűk sorakoztak. Nem magamutogatásból hordta őket, hanem mert bizonyos képességekkel ruházták fel őt vagy a meglévő erőit növelték. Doki fáradtságáról az a hír járta, hogy a Rend, amely kiképezte, alkalmanként meditatív állapotban folytatótt harcokat vár el tőle. Ezek néha nagyon megterhelőek, alkalmanként egy-egy csata után, volt, hogy

napokig katatónszerű állapotban vegetált, de eddig még mindig győzött!

Miközben Centurio hevesen gesztikulált, a tiszt figyelme végül rajta állapodott meg. Kisportolt, erő-
től duzzadó testét A Világ Legnagyszerűbb Országá-
nak nemzeti színeibe bújtatott mez fedte. Centurio
az első különleges kezeléseknél alávetett szuperka-
tona, igazi idealista. A tiszt elégedetten bólogatott.
Igen, ők Sunnyhills City szuperhős csapat, és igen,
a tágabb értelemben vett csapatnak ő is tagja a sok
felderítő, adminisztrátor, fejlesztő és kommandós
között.

– Mindenki megértette a feladatát? – kérdezte vé-
gül Centurio.

– Igen! – hangzott az egyöntetű válasz. Az emberei
a pokolba is követték volna Franket.

A gép nem sokkal később ért a bank épülete fölé.
Ekkor érkezett az újabb jelentés: a menekülő bank-
rablók szétváltak, a pénzszállító tovább tartott dél
felé, az óceán irányába, a terepjáró kelet felé igye-
kezett, valószínűleg a déli autópálya hídján akarja
elhagyni a várost.

A gép pár sarokkal a bank épületétől délre lelas-
sított, és kicsit lejjebb ereszkedett. Kinyílt a raktér
hátsó ajtaja, Doki végrehajtott pár *mudrát*, miköz-
ben mormolt valamit. Skorpiót és Centuriót egy
nagy, áttetsző, aranyszínű gömb fogta körül.

– Pár sarokkal lejjebb van egy Humv – mutatott
arra Tim –, valószínűleg a Nemzeti Gárdáé, oda irá-
nyítalak titeket.

Eközben Jane a Vasszűz 1-esben a bank felé vette az irányt a páncél talpába épített mini hajtóműveknek köszönhetően.

Doki bemutatott néhány másik *mudrát*, aminek következtében a talpánál, a bokájánál és a csuklójánál szintén áttetsző aranyszínű *yantrák* jelentek meg, és lassan forogni kezdtek.

Az új parancsnak megfelelően Doki és a Vasszűz 2-es a terepjárót vette üldözőbe.

Az aranygömb földet érve felbomlott, Centurio és Skorpió beszállt a Humvba, és a pénzszállító után hajtott. Skorpió a jármű tetején lévő forgó géppuskaállást foglalta el.

Vasszűz 1-es a földfelszín fölött pár tíz centivel repülve közelített a bank tíz emelet magas, üvegkocka épülete felé. Másfél tömb távolságból egy rendőr sietett felé.

– Hogy haladnak, hadnagy? – hangzott a női géphang kérdése.

– Legalább nyolc-tíz elkövető ragadt az épületben, van velük legalább negyven-ötven túszer, alkalmazottak és ügyfelek. Jól fel vannak szerelve, alig tudunk az épület közvetlen közelébe férkőzni.

Közben közelebb értek az épülethez. Heves fegyverkelepelés. Az épület ablakai több helyen kitörték. A bejáráshoz legközelebbi két rendőrautót szitává lőtték.

– Nálatok mi a helyzet, Frank? – kérdezte Jane.

– Beértük a pénzszállítót.

Közben itt is heves tüzpárbaj bontakozott ki. Skorpió a géppuskából lőtt, ami a páncélozott pénz-

szállítón csak korlátozott mértékben okozott sérüléseket. A válasz hamar megérkezett, több gépfegyverből viszonozták rájuk a tüzet.

Jane nagyjából egy emelet magasra emelkedett, és szenzoraival pásztázni próbálta az épületet. Az egyik ablakban egy gránátvetős alak bukkan fel. Jane gyorsan és kecsesen tért ki a lövedék elől. Majd villámgyorsan válaszolt impulzusmordályával. A darabokra hulló irodabútorok és felreppenő papírok között egy terrorista holtan esett össze.

Vasszúz kézjelekkel a második emelet átellenes sarka felé irányította a rendőrök figyelmét, akik heves tüzelésbe kezdtek. Néhány bizonytalan válaszlövés után elhallgattak a fegyverek – ott is ártalmatlanítottak egy elkövetőt.

Majd a harmadik emelet közepéről és a negyedik széléről is tűz alá vették Jane-t, aki két gyors sorozat leadása után tovább pásztázott. Leszállt az aszfaltra, intett a kommandósoknak, azok két oldalról a falhoz lapultak. Hárman három irányból közelítettek a bejárat felé. A rendőrök még a lépcső tövében vártak a jelre, amikor Vasszúz megragadta az ajtószárnyakat, kicsit elemelkedve a talajtól a hajtóműveit használva távolodni kezdett a földtől, és húzta magával az ajtókat. A bankrablók által épített bariád recsegve-ropogva dőlt össze. Fegyverével a kezében az előteret pásztázta, és intett a kommandósoknak. Végül a hadnagy is megérkezett. Jane oda-szólt neki:

– A többiek után kell mennem, innen már boldogulnak! – És tovaszállt.

Skorpió a géppuska utolsó töltényeit is kilőtte a pénzszállítóra, eddig két bankrablót szedett le, de helyüket újabbak vették át.

– Frank, kifogytam, adj valamit!

Centurio felnyújtott neki egy shotgunt.

– Max két töltény, más nincs! – figyelmeztette a férfi. – Gyorsak, lassan meglógnak, célozz a kerekre!

A nő úgy tett. Az első lövés talált. A pénzszállító kicsit imbolygott jobbra és balra, de a sofőr nem veszítette el az uralmat a jármű felett. Rebecca célba vette a másik hátsó kereket is, célzott és lőtt. A találat következtében némiképp leült a kocsi hátulja, és lassult is, de rendületlenül hajtott tovább. Ekkor gránát gurult végig az úttesten. A Humv anyósülés felőli kereke pont akkor ért oda, amikor robban. A robbanás megdobta a kocsit, ami azután a földhöz csapódott, nagyot rántva az utasain. Szerencsére a jármű testét úgy építették meg, hogy aknára futás ellen is védje az utasokat, azonban a kerék és a tengely nem bírták tovább, a szétszakad gumi cafatjai szétrepültek. A kocsi bal első kerék nélkül egyre lassulva csúszott előre. Centurio dühösen csapott a kormányra, és Rebecca hogyléte felől érdeklődött. Amikor a pénzszállító elérte a következő sarkot, egy hihetetlenül gyors tárgy baloldaltól eltalálta a hátsó részét. A bankrablók járgánya kétszázhetven fokban megpördült. Az egyik terrorista kizuhant belőle és véres húscafattá roncsolódott.

A pénzszállító többé nem mozdult. A következő kereszteződésben Vasszűz lebegett, és mintha kicsit

kótyagosan, lassan, bizonytalanul tért vissza a kocsi felé. Addigra már Skorpió és Centurio is összeszedték magukat, és bicegve igyekeztek a másik jármű felé. Skorpió baljával a bordáit markolta, míg jobbával elővette az egyik beépített elektrosokkolóval ellátott viperáját.

Ahogy a két szuperhős közeledett a lerobbant járműhöz, észrevették, hogy a raktérben egy vérben ázó férfi ül, szeme lehunyva, karjai a teste mellett, fegyvere az ölében. Az élet már kiszállt belőle. Elöl még két férfi volt; az anyósülésen lévő előre dőlt, feje olyan szögben állt, hogy már tudták, nem jelenthet veszélyt, szájából valami ragacsos, lassú nedv folyt. A sofőr feje hátrabicsaklott, de még lélegzett. Amíg ketten közeledtek felé, jobb karjával hevesen próbált matatni, de csak szánalmas vergődés lett belőle. Amikor a bankrabló a pár lépésre érkező Centurio szemébe nézett, gyilkos indulat volt benne. Centurio egy pillanatra megdermedt, a kocsiban ülő férfi elvicsorodott, majd felrobbant a mellkasa. A kereszteződés másik ágából Vasszúz támolýgott feléjük, kezében az impulzusmordály. A férfi mellkasában két ökölnyi lyuk gőzölgött.

– Ezt még ki akartam hallgatni... – rőtta meg Skorpió Vasszűzet.

– Bocs, hogy féltem a barátaim életét! – replikázott zihálások közepette Jane.

– Íme a gyilkos fegyver. – Skorpió kivette az elhunyt férfi kezéből a rádiót.

– Ennek a palinak fél perc sem maradt hátra az életéből, nézz csak rá! – dühöngött elcsigázottan Vasszúz.

– Annyi idő alatt sok infót kiszedhettem volna belőle! Egyáltalán mit keresel itt?! Az volt a parancs, hogy a banknál segítsd a zsarukat!

– Hölgyeim, hölgyeim! – szólt végre közbe Centurio. – Való igaz, hogy nem lehetünk elég óvatosak. Köszönjük, Jane! Nem tudhattad, de abban igaza van Rebnek, hogy mit...

A mondatot egy hatalmas robbanás szakította félbe. A detonáció a bank felől jött, fekete füstoszlop szállt fel.

– Ó, istenem! – fordult a hang irányába Centurio.

Centurio a fülében lévő kommunikátorhoz kapott:

– Doki, remélem, legalább te szolgálhatsz valami jó hírrel!

– Sajnálom, Frank! – jött a válasz. – Egy képzett mágus is volt velük, Vasszúz 2-t kilőtték. Őt egy energiapajzsba zárva biztonságba helyeztem, a jeladó alapján megtaláljátok. A bankrablókat egészen az erdőig üldöztem az autópályán, ott nyitottak egy portált, és eltűntek!

– Jól van, akkor menjünk vissza a... – fordult Centurio a csapattársaihoz, de már csak Rebeccát találta ott, Vasszúz több háztömbnyire tőlük repült a bank felé... bankhoz – halkította le végül a hangját.

A csapat újra a bank épületének közelében állt össze. A rendőrhadnagy beszámolóját hallgatták:

– Az itt ragadt rablókkal mind végeztünk. Jelen ismereteink szerint vagy egy tucat túszt a harmadi-

kon lévő étkezőben tereltek össze, és bombákat telepítettek. A robbanás következtében tűz ütött ki – ezt nem kellett ecsetelni. Már mindenki látta, ahogy ég az épület. A tűzoltók már megkezdték az oltást – a többi tűszt kimenekítettük, de valószínűleg százas nagyságrendben lesznek sebesültek a környéken lakók, a tűszok és a kollégák körében a robbanás ereje miatt.

– Ez minden? – kérdezte Centurio.

– Hát nem tudom, uram...

– Na, csak bökje ki!

– Az épület terveinek előzetes tanulmányozása alapján úgy tűnik, hogy a szerverterem pont az étkezde felett volt, elég valószínű, hogy megsemmisült. Nyilván nem tudjuk, milyen adatok voltak ott tárolva, vagy van-e másolat belőlük... de ezt majd az oltás után még meg kell vizsgálni.

– Na, itt valami nem stimmel – vette át a szót Centurio. – A pénzszállító üres volt, a másik menekülő brigád nem sok mindent vihetett magával. Mi a helyzet a pánccélteremmel?

– Egyelőre még nem férünk hozzá a tűz miatt, uram.

– Szerintem túldimenzionáljátok ezt az egészet – mondta elnyűtten Vasszúz. – Ha nem bankrablók voltak, akkor szimpla terroristák, akik zavart akartak kelteni. Ez volt az utolsó akciójuk, szinte mind meghalt. Amúgy meg törvényi előírás, hogy minden banknak legalább két külön helyen lévő szerveren kell tartania az adatait, pont az ilyen esetek miatt – majd letaglózottan a szállító járművük felé indult.

I. 2.

Az akció mindenkiből bőven kivett. Doki a lakrészébe érve az egyik antik asztalon egy borítékot vett észre. Varázslattal zárták le. Neki nem esett nehezebbre felbontani. Egy hely leírását tartalmazta az üzenet. A jobb keze mutató és középső ujjá közé vette a borítékot, és addig koncentrált, amíg az ki nem gyulladt. Pár lépést tett a kandalló felé és beledobta. Fáradt volt, mocskos és sebesült, de az üzenet mégis izgalomba hozta. Belépett a nagyméretű gardróbjába. Megmarkolta az egyik öltönyszettet, erősen koncentrált, míg baljával újra *mudrákat* mutatott be. A ruha átolvadt rá, a koszfoltok eltűntek az arcáról. A másik akasztóról ballonkabátot, a polcról kalapot vett fel. Az egyik sarokban lévő nagy, letakart tükörhöz lépett, és lerántotta róla a leplet, amit szórakozottan az egyik polcra hajította. Rendes, fakeretes állótükör. Megállt előtte, majd behunyta szemét, újra koncentrált. Elméjébe idézte azt a másik világot, azt a város, azt a pályaudvart, amit a levél megjelölt. Mire kinyitotta a szemét, a tükör már átjáróként funkcionált. Belépett rajta.

Egy sikátorban bukkant elő. Ahogy halad a nyílt tér felé, egy piac képe bontakozott ki. A galaxis minden létformája adott és vett ezen a piacon, furamód mégis leginkább egy arab bazárra hasonlított. Furcsa, szőrös, kevésbé humanoid gyerekek szaladtak el mellette. Nagydarab, ráncos, elefántbőrszerű arccal megáldott asszonyságok kínáltak

gyümölcsöt, zöldséget. Máshol mindenféle rongyokba csavart szikár, magas, kifejezéstelen arcú alakok sütögettek mindenféle herkentyűszerűséget és kínálták eladásra. Feltűnésmentesen haladt át a kavaládón, majd a pályaudvar oldalsó bejáratához ért. Talán ha eddig háromszor járt ezen a helyen. Átvágtatott a központi várón, ahol épp csak lézengtek az élőlények. Néhányan jegyért álltak sorba, mások a padokon diskuráltak, újságot vagy tabletjeiket böngészték, nem nagyon törődtek másokkal. Az átellenes oldalon lévő folyosón elhelyezett csomagmegőrzőhöz ért. Megkereste a levélben feltüntetett számú trezort, és kinyitotta. Kivette belőle a nagyjából téglaméretű, barna, fóliázott csomagot. Egy pillanatra végtelen nyugalom és megkönnyebülés lett úrrá rajta. Majd visszatért a földi lakrészébe, Sunnyhills Citybe.